

“मीठे बच्चे— कुनै पनि देहधारीसँग दैहिक प्यार नगर, एक बाबासँग प्यार गर, अशरीरी बन्ने पूरा-पूरा अभ्यास गर।”

प्रश्न:— रहमदिल बच्चाहरूको कर्तव्य के हो?

उत्तर:— कसैले फाल्तू कुरा गर्‍यो भने उसको फाल्तू कुरा नसुन, उसको कल्याण अर्थ ठूलोलाई सुनाउनु— यो रहमदिल बच्चाहरूको कर्तव्य हो। जसमा कुनै पुरानो बानी छ, त्यसलाई मेटाउन सहयोगी बन्नु नै रहमदिल बन्नु हो।

प्रश्न:— कुनचाहिँ टाइटल कुनै देहधारीलाई दिन सकिँदैन तर ब्रह्मा बाबालाई दिन सकिन्छ?

उत्तर:— श्रीको टाइटल। किनकि श्री अर्थात् श्रेष्ठ पवित्रलाई भनिन्छ। कुनै पनि देहधारी मनुष्यलाई यो टाइटल दिन सकिँदैन किनकि भ्रष्टाचार (विकार)बाट जन्म लिन्छन्। ब्रह्मा बाबालाई श्री भनिन्छ किनकि यिनको यो अलौकिक जन्म हो।

गीत:— इस पाप की दुनियाँ से....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले अब बुझ्नेका छन् अर्थात् समझदार बनेका छन्, अवश्य पहिले बेसमझ थिए। यो पनि समझमा आउँदैन— यो पतित दुनियाँ हो र यहाँ नै देवी देवताहरूको राज्य थियो, त्यसमा पावन सुखी थिए। त्यसमा दुःखको कुरा थिएन। तर शास्त्रहरूमा कति कुरा सुनेको हुनाले यो पनि समझमा आउँदैन— स्वर्गमा सदैव सुख थियो। स्वर्गको बारेमा कसैलाई थाहा छैन। सम्झन्छन्— वहाँ पनि दुःख थियो, यो हो अज्ञानता। अहिले तिमी बच्चाहरू समझदार बनेका छौ। बाबाले आएर सम्झाउनु भएको छ, उहाँको श्रीमतमा चलिरहेका छौ। यो पतित दुनियाँ हो, स्वर्ग पावन दुनियाँ थियो। पावन दुनियाँमा पनि दुःख भए त फेरि दुःखको दुनियाँ नै भनिन्छ। फेरि गीत पनि गलत हुन जान्छ। भन्दछन् पनि— हे बाबा यस्तो ठाउँमा लैजानुहोस्, जहाँ आराम, सुख-चैन छ। बच्चाहरूलाई यो पनि थाहा छ— स्वर्ग सुनको चरा थियो। देवी-देवताहरू थिए। कहिल्यै पनि कसैलाई दुःख दिँदैनथे। गायन पनि छ, फेरि पनि शास्त्रहरूमा यस्तो कुरा लेखिएको छ, जसकारण सम्झन्छन्— यो परम्परादेखि चल्दै आएको हो। कृष्णमाथि पनि झुटो कलंक लगाइदिएका छन्। भनिन्छ— जस्तो दृष्टि त्यस्तै सृष्टि। सम्झन्छन्— सारा सृष्टि नै पतित छ। यस समय उनीहरूको दृष्टि नै पतित छ त्यसैले सारा सृष्टिलाई नै पतित सम्झन्छन्। सम्झन्छन्— परम्परादेखि पतितपना चल्दै आएको हो। अब तिमी बच्चाहरूमा समझ आउँदै गइरहेको छ, त्यो पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। परमपिता परमात्माको बच्चाहरूलाई डाइरेक्शन मिल्छ। आत्माहरूलाई बसेर बाबा सम्झाउनु हुन्छ। सबै आत्माहरू पतित छन्, त्यसैले पतित आत्मा, पुण्य आत्मा भनिन्छ। बाबा आत्माहरूसँग बसेर कुरा गर्नुहुन्छ। तिमी मेरा अविनाशी सन्तान हौ, फेरि मम्मा बाबा पनि भन्छौ। यस दुनियाँमा कसैलाई पनि पिताश्री भन्न सकिँदैन। श्री मतलब श्रेष्ठ। एउटा पनि मनुष्य श्रेष्ठ छँदै छैन। यो त एकको नै महिमा हुन सक्छ। यहाँ त सबै भ्रष्टाचारबाट नै पैदा हुन्छन्, त्यसैले श्री भन्न सकिँदैन। हुन त तिमीले यिनलाई यस समय भन्छौ किनकि सन्यास गरेका छन्— श्रेष्ठ बन्नको लागि। तिमीलाई थाहा छ— अब हामी फरिश्ता बन्दै छौं। भ्रष्टलाई श्री भन्न सकिँदैन। श्री लक्ष्मी, श्री नारायण, श्री राधा, श्री कृष्ण भन्दछन्। मन्दिरहरूमा पनि उनीहरूको

महिमा गाउँछन्। आफूलाई श्रेष्ठ भन्न सक्दैनन्। अहिले तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ— दुनियाँ श्रेष्ठ थियो, शुद्ध सृष्टि थियो। अहिले सृष्टि पतित छ, पतितलाई नै भ्रष्टाचारी भनिन्छ। उनीहरूले भ्रष्टाचारीहरूलाई श्रेष्ठ बनाउनको लागि सभा गर्छन्। तर दुनियाँ नै भ्रष्टाचारी छ भने कसैले कसैलाई श्रेष्टाचारी बनाउन कसरी सक्छ?

वास्तवमा यो रावण राज्य हो, जसकारण रावणलाई वर्ष-वर्ष जलाउँछन्। तर जल्दै जल्दै, फेरि खडा हुन्छ। यो पनि मनुष्यहरूलाई समझमा आउँदैन— जसलाई जलाइदियो, उसलाई फेरि हामी नयाँ किन बनाउँछौ? यसबाट सिद्ध हुन्छ— रावण राज्य गएको छैन। स्वर्गमा जब राम राज्य हुन्छ, वहाँ त पुतला निकाल्दैनन्। भन्दछन्— रावणलाई जलाइयो फेरि लंकालाई लुटियो। रावणको लंका सुनको बताउँछन्। तर यस्तो होइन। यो त सारा दुनियाँ लंका हो। रावण राज्यमा त सबै छन्, त्यो श्रीलंका त टापु हो नि। देखाइएको पनि छ— भारतको पुच्छरमा। तर केवल त्यसमा मात्र त रावण राज्य छैन नि। रावण राज्य त सारा विश्वमा छ, यो पनि तिमीले बुझेका छौ। कलेजमा कुनै बेसमझ गएर बस्यो भने के बुझ्न सक्छ! केही पनि बुझ्दैन। वेस्ट अफ टाइम गर्छ। यो ईश्वरीय कलेज हो, यसमा नयाँ मानिसले केही पनि बुझ्न सक्दैन। ७ दिन क्वारनटाइनमा बसाउनु पर्ने हुन्छ, जबसम्म लायक बन्दैन। फेरि पनि असल मानिस, धार्मिक विचार भएको छ भने उसँग सोध्नुपर्छ— परमपिता परमात्मासँग तपाईंको के सम्बन्ध छ? उहाँ त हुनुहुन्छ आत्माहरूका पिता र प्रजापिता पनि त बाबा हुन्। यी प्वाइन्ट धेरै राम्रा छन् तर बच्चाहरू अझै यति हर्षित हुँदैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई नयाँ-नयाँ प्वाइन्टहरू सुनाउँछु, जसबाट तिमीलाई नशा चढोस्, कसैलाई बुझाउने युक्ति आओस्। फाराम भराउने कपीमा पहिले यो प्रश्न लेख्नुपर्छ। भन्नेछन्— परमपिता त पिता हुनुहुन्छ नि। त्यतिबेला सर्वव्यापीको ज्ञान उड्छ। तिमीले जब प्रश्न सोध्छौ, भन्नेछन्— उहाँ त बाबा हुनुहुन्छ। हामी सबै सन्तान हौं। यति मानेछि झट्ट लेखाइहाल्नु पर्छ। प्रजापिताका पनि बच्चाहरू ठहरिए। शिव हुनुभयो दादा र यी हुन् बाबा। शिवबाबा त स्वर्गको स्थापना गर्नेवाला हुनुहुन्छ, त्यसैले अवश्य उहाँबाट नै वर्सा मिल्छ। सहज भन्दा सहज कुरा निकाल्नु पर्छ। धेरै सहज छ। मित्र सम्बन्धीहरूको पासमा पनि जाऊ, उनीहरूलाई पनि यो सम्झाऊ। यो त नशा छ नि— हामी बाबाद्वारा शिवबाबाको वर्सा पाउँछौं। बापदादाद्वारा वर्सा पाउँछौं, माताद्वारा वर्सा मिल्दैन। बाबालाई नै स्वर्गको स्थापना गर्नु छ नि। उहाँ नै मालिक हुनुहुन्छ। जस्तै उनलाई पितासँग वर्साको हक हुन्छ, त्यस्तै नाति-नातिनाहरूको पनि हक हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर। म त भन्दिनँ— यस देहधारीलाई याद गर। बाबा सम्मुख कुरा गरिरहनु भएको छ। कल्प पहिले पनि यसरी नै सम्झाउनु भएको थियो। वर्सा पनि तिमीलाई बापदादाद्वारा मिल्छ। यस्तो होइन मम्मासँग मिल्छ। तिमीलाई देह-अभिमान धेरै आउँछ। देहधारीहरूसँग लव हुन्छ। हे आत्माहरू! तिमी नाङ्गै आएका थियौ फेरि पार्ट खेल्लै खेल्लै ८४ जन्म पूरा गरेका छौ। अहिले म भन्छु— तिमीलाई फर्केर जानु छ। म एकलाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ। देहधारीलाई याद गरेर विकर्म विनाश हुँदैन। तिमीले प्रतिज्ञा गर्छौ— बाबा म हजुरलाई नै याद गर्नेछु। तिमीलाई यस पुरानो दुनियाँमा अब रहनु नै छैन, यसमा कुनै चैन छैन। त्यसैले भन्दछौ पनि— यस्तो ठाउँमा लैजानुहोस्, जहाँ सुख चैन मिल्छ। तिमीले भन्दछौ— हामी पहिला जान्छौं शान्तिधाम, जहाँ शान्ति नै शान्ति हुन्छ। फेरि जानेछौ वहाँदेखि सुखधाममा, जहाँ शान्ति-सुख दुवै हुन्छ।

जब दुःख हुन्छ, अशान्ति हुन्छ। सुखमा त शान्ति हुन्छ नै। तर त्यो शान्ति हुँदैन। शान्तिधाम हो आत्माहरूको स्वीट होम। बाबा सारा आदि मध्य अन्त्यलाई जान्नेवाला हुनुहुन्छ।

अब तिमी बच्चाहरूको धन्धा नै हो पढ्नु र पढाउनु। आफ्नो शरीर निर्वाह अर्थ कर्म पनि गर्नु छ। तिमीलाई थाहा छ— हामी यस मृत्युलोकबाट शान्तिधाम हुँदै अमरलोकमा जान्छौं। यो बुद्धिमा याद राख्नु छ। जबसम्म मृत्यु हुँदैन, पढ्नु नै छ। यो त याद गर्न सक्छौ नि। अब हामी जानु छ आफ्नो घर। यो दुनियाँ, यो सबैथोक छोड्नु छ। खुशी हुनुपर्छ— यो बेहदको नाटकको रहस्य पनि बुझेका छौं। हदको नाटक पूरा भएपछि कपडा बदली गरेर घर जानुपर्छ। त्यसैगरी अब हामी पनि जानु छ। ८४ जन्मको चक्र पूरा हुन्छ। याद पनि गर्छन्— हे पतित-पावन आउनुहोस्। याद शिवबाबालाई नै गर्छन्। एकातिर भन्छन्— पतित-पावन आउनुहोस्, अर्कातिर भनिदिन्छन् परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। कुनै अर्थ निस्कँदैन। बच्चाहरूलाई कति राम्रोसँग सम्झाउनु हुन्छ— शान्तिधामलाई याद गर, यो दुःखधाम हो। अरू गुरु गोसाईंलाई यो भन्न पनि आउँदैन, सिवाए तिमी ब्राह्मण ब्राह्मणीहरू। यस दुःखधामको विनाश पनि सामुन्ने खडा छ। यो उही महाभारतको लडाई हो। यूरोपवासी यादव पनि छन् र कौरव पाण्डव भाइ-भाइ पनि छन्। एकै घरका हुन् नि। भाइ-भाइमा युद्ध हुन सक्दैन। यहाँ युद्धको कुरा नै छैन। यो पनि आश्चर्य छ नि। मनुष्यले के गर्न सक्दैन। जुन कुरा भएकै होइन, त्यो पनि बनाइ बनाइ एक अर्काको दिललाई खराब गरिदिन्छन्। व्यास भगवान्को धन्धा पनि हेर कस्तो छ! मनुष्यहरूको धन्धा हो एक अर्कालाई लडाउनु। यो त एक रसम हो। सबै एक अर्काको दुस्मन बन्छन्। बच्चाहरू पनि बाबाको दुस्मन बन्न पुग्छन्। अहिले तिम्रो बुद्धिमा हेर के छ र शास्त्रहरूमा हेर के-के लेखिदिएका छन्। उनीहरूको फेरि मान कति राख्छन्। धेरै परिक्रमा दिलाउँछन्। देवताहरूको मूर्तिहरूलाई पनि रथमा बसाएर धेरै परिक्रमा दिलाउँछन्। फेरि सबैलाई समुद्रमा हालिदिन्छन्। मृत्युलोकको रसम-रिवाज सबैको आ-आफ्नो छ। बाबाको प्लान हेर कति विशाल छ। सबैको प्लान खतम गरेर सुखधामको स्थापना गर्नुहुन्छ। बाँकी सबैलाई शान्तिधाममा पठाइदिनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरू हेर कसको सामुन्ने बसेका छौ! निश्चय छ— परमपिता परमात्मा ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ। यी अंगहरूद्वारा हामीलाई ज्ञान दिइरहनु भएको छ। अरू कुनै यस्तो सतसंग कहाँ छ र? अहिले बाबा सामुन्ने बसेर सम्झाउनु हुन्छ। जान्दछौ— बाबाले हामी आत्माहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ, हामीले कानद्वारा सुन्छौं। बाबा यस दादाको मुखद्वारा बोल्नुहुन्छ। जो रत्न बाबाको मुखबाट निकलिन्छन्, त्यही तिमी बच्चाहरूको मुखबाट निकलनुपर्छ। फाल्तू कुरा सुन्दा पनि सुन्नु छैन। कुनै त बसेर खुशीले सुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— यस्तो कुरा नसुन। रहमदिल बनेर कसैमा कुनै पुरानो बानी छ भने मेटाउनुपर्छ। हो-हो गरेर सुन्नु हुँदैन। जो बाबाले सुखधामको मालिक बनाउनुहुन्छ, यस्तो बाबाको ग्लानि त हामी सुन्दैनौं। हामीले त शिवबाबासँग वर्सा लिनु छ। अरू कुरासँग हाम्रो के सम्बन्ध। कसैले सुनोस् नसुनोस् हामीले ज्ञानको शुर्मा त लगाऔं। कुनैले ज्ञान अंजन लगाउँछन्, कुनैले धुलो अंजन लगाउँछन्। त्यसबाट तेस्रो नेत्र खुल्दैन। बाबा कति सहज गरेर सम्झाउनु हुन्छ। जो जति नै रोगी, अन्धो, कुब्जा होस्, उसले पनि बुझ्न सकोस्। बाबा र वर्सा दुई अक्षर छन्। केवल सोध— परमपिता र प्रजापिता ब्रह्मासँग तपाईंको के सम्बन्ध छ? यो प्रश्न सबैभन्दा राम्रो छ। त्यसपछि सर्वव्यापीको ज्ञान एकदम निस्कन्छ। मित्र- सम्बन्धीसँग दोस्ती गरेर उनलाई सम्झाऊ। धेरै मीठो

बन। तिम्रो काम हो परिचय दिनु। हुन त दुस्मन होलान् तर उनीहरूसँग पनि मित्रता राख्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले आसुरी मतमा चलेर मलाई गाली दियौ। तिमीले ईश्वरमाथि अपकार गर्नु, फेरि पनि ईश्वर तिमीमाथि कति उपकार गर्नुहुन्छ। ईश्वरको अपकार हुनु पनि ड्रामामा निश्चित छ, त्यसैले त भनिएको छ— यदा यदाहि धर्मस्य... आउनु पनि भारतमा हुन्छ। सम्झाइरहनु हुन्छ पनि बच्चाहरूलाई। हरेक कुरा राम्रोसँग बुझ्नु पर्ने हुन्छ। कसैको तकदिरमा छैन भने फेरि पनि उही धन्धा गर्छन्। यहाँबाट बाहिर गएपछि यो कुरा पनि बिर्सिन्छन्। निन्दा गर्दै-गर्दै त यो हालत भएको हो। अब निन्दा गर्न बन्द गर, केवल पण्डित पनि बन्नु छैन।

तिमी पक्का राजयोगी हौ। यस प्रकार सम्झायौ भने तीर पनि लाग्छ। खुदमा कमजोरी छ भने अरूलाई बोल्न सक्दैनौ। पापले भित्र खाइरहन्छ। बाबाले हर कुरा धेरै राम्रोसँग सम्झाउनु हुन्छ। कल्प पहिले पनि यसरी नै सम्झाउनु भएको थियो, नबिर्स। याद गर्दै गर्दै अन्त मती सो गति हुन्छ। सबै उठेर बाबालाई याद गर, जसबाट अन्त्य समयमा देह पनि याद नरहोस्। हामी आत्मा हौं। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) जो रत्न बाबाको मुखबाट निकलिन्छन्, त्यही आफ्नो मुखबाट निकाल्नुपर्छ। व्यर्थ कुरा बोल्नु छैन, न त सुन्नु छ। ज्ञानको नै शुर्मा (गाजल) लगाउनु छ।
- २) सबैसँग सच्चा मित्रता राख्नु छ। धेरै मीठो रूपमा, हर्षितमुख भएर बाबाको परिचय देऊ। अपकारीमाथि पनि बाबा समान उपकारी बन।

वरदानः— विश्व कल्याणकारी बनेर अशान्त आत्माहरूलाई शान्तिको दान दिने मास्टर दाता भव

दुनियाँमा हंगामा भइरहेको होस्, झगडा भइरहेको होस्— यस्तो अशान्तिको समयमा तिमी मास्टर शान्ति दाता बनेर अरूलाई पनि शान्ति देऊ, नडराऊ किनकि जान्दछौ— जो भइरहेको छ त्यो पनि राम्रो र जो हुनु छ त्यो अझै राम्रो। विकारको वशीभूत मनुष्य त लडि नै रहन्छन्। उनीहरूको काम नै यो हो। तर तिमी विश्व कल्याणकारी आत्माहरू सदा मास्टर दाता बनेर शान्तिको दान दिँदै गर। यही तिम्रो सेवा हो।

स्लोगनः— आफ्नो सर्व प्राप्तिहरूलाई सामुन्ने राख्यौ भने कमजोरी सहज समाप्त हुन्छन्।

शब्दार्थः— क्वारेन्टाइन= कुनै सरुवा रोग लागेको मानिस वा पशुलाई निश्चित समयसम्म अलग्गै राख्ने ठाउँ।